

Я лежу в дзвінкім осіннім золоті...

Платон Воронько

Я лежу в дзвінкім осіннім золоті
Під роями глиць.
Дух лісів настояний на солоді
Вив'ялих кислиць.

Задрімав: наснився поцілунок —
Трепетні вуста.
Справді сон а чи живий відлунок
Літ із-за півста.

Заливає повінь спогаданя
Та й не в перший раз.
В пору золотого опадання
Зацвітає ряст.